

CONVENȚIA EUROPEANĂ PENTRU REPRIMAREA TERORISMULUI (STE. 90 - 1977)*

Statele membre ale Consiliului Europei, semnatare ale prezentei Convenții,
Considerând că scopul Consiliului Europei este să realizeze o uniune mai strânsă între membrii săi,
Conștiente de neliniștea crescândă cauzată de înmulțirea actelor de terorism,
Dorind să ia măsuri eficiente pentru ca autorii unor astfel de acte să nu scape de urmărire și de pedeapsă,
Convinsă că extrădarea este un mijloc deosebit de eficient pentru a ajunge la acest rezultat,
Au convenit după cum urmează:

Articolul 1¹

Pentru cerințele extrădării între statele contractante, nici o infracțiune menționată mai jos nu va fi considerată ca o infracțiune politică, ca o infracțiune conexă la o infracțiune politică sau ca o infracțiune inspirată de scopuri politice:

- a) infracțiunile cuprinse în câmpul de aplicare a Convenției pentru reprimarea capturării ilicite de aeronave, semnată la Haga la 16 decembrie 1970;
- b) infracțiunile cuprinse în câmpul de aplicare a Convenției pentru reprimarea de acte ilicite îndreptate contra siguranței aviației civile, semnată la Montreal la 23 septembrie 1971;
- c) infracțiunile grave constând într-un atac împotriva vieții, integrității corporale sau libertății persoanelor care se bucură de protecție internațională, inclusiv a agenților diplomați;
- d) infracțiunile care au ca obiect răpirea, luarea ca ostatici sau sechestrarea ilegală;
- e) infracțiunile care au ca obiect folosirea de bombe, grenade, rachete, arme de foc automate ori scrisori sau colete-bombă, în măsura în care această folosire prezintă un pericol pentru persoane;
- f) tentativa la săvârșirea infracțiunilor precitate ori participarea în calitate de coautor sau de complice al unei persoane care săvârșește ori încearcă să săvârșască o astfel de infracțiune.

* Adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1977. A intrat în vigoare la 4 august 1978.

România a ratificat Convenția europeană pentru reprimarea terorismului prin Legea nr. 19 din 28 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial nr. 34 din 4 martie 1997.

¹ România, în temeiul art. 13 par. 1 al Convenției europene pentru reprimarea terorismului, declară că își rezervă dreptul de a refuza extrădarea în legătură cu orice infracțiune enumerată în art. 1, pe care o consideră ca o infracțiune conexă la o infracțiune politică sau ca o infracțiune determinată de scopuri politice și se angajează că va lua în considerare, în mod corespunzător, în momentul calificării infracțiunii, gravitatea deosebită a acesteia, mai ales dacă:

- a) a creat un pericol colectiv pentru viața, integritatea corporală sau libertatea persoanelor; sau
- b) a adus atingere unor persoane străine de mobilurile care au determinat-o; ori
- c) s-au folosit mijloace crude sau perfide pentru comiterea ei.

Articolul 2

1. Pentru cerințele extrădării între statele contractante, un stat contractant poate să nu considere ca infracțiune politică sau ca infracțiune conexă la o asemenea infracțiune ori ca infracțiune inspirată de mobiluri politice orice act grav de violență la care nu se referă art. 1 și care este îndreptat contra vieții, integrității corporale sau libertății persoanelor.
2. Se va proceda tot astfel în ceea ce privește orice act grav îndreptat contra bunurilor, altul decât cele la care se referă art. 1, dacă acesta a cauzat un pericol colectiv pentru persoane.
3. Se va proceda tot astfel în ceea ce privește tentativa la săvârșirea uneia dintre infracțiunile precitate ori participarea în calitate de coautor sau de complice al unei persoane care săvârșește ori încearcă să săvârșescă o astfel de infracțiune.

Articolul 3

Dispozițiile tuturor tratatelor și acordurilor de extrădare aplicabile între statele contractante, inclusiv Convenția europeană de extrădare, se modifică, în privința relațiilor dintre statele contractante, în măsura în care sunt incompatibile cu prezenta Convenție.

Articolul 4

Pentru cerințele prezentei Convenții și în măsura în care vreuna dintre infracțiunile la care se referă art. 1 sau 2 nu figurează pe lista cazurilor de extrădare într-un tratat sau într-o convenție de extrădare în vigoare între statele contractante, aceasta se consideră ca fiind inclusă pe listă.

Articolul 5

Nici o dispoziție din prezenta Convenție nu trebuie să fie interpretată ca implicând o obligație de extrădare, dacă statul solicitat are temeiuri serioase să creadă că cererea de extrădare, motivată printr-o infracțiune la care se referă art. 1 sau 2, a fost făcută în scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pentru considerente de rasă, religie, naționalitate sau opinii politice ori că situația acestei persoane riscă să fie agravată datorită uneia sau alteia dintre aceste considerente.

Articolul 6

1. Orice stat contractant ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența de a urmări vreuna dintre infracțiunile la care se referă art. 1, în cazul în care autorul bănuît de infracțiune se găsește pe teritoriul său și dacă statul nu îl extrădează după ce a primit o cerere de extrădare de la un stat contractant a cărui competență de urmărire se întemeiază pe o regulă de competență care există deopotrivă în legislația statului solicitat.
2. Prezenta Convenție nu exclude nici o competență exercitată în conformitate cu legile naționale.

Articolul 7

Un stat contractant pe al cărui teritoriu a fost descoperit autorul bănuit de vreuna dintre infracțiunile la care se referă art. 1 și care a primit o cerere de extradare în condițiile menționate la paragraful 1 al art. 6, dacă nu îl extrădează pe autorul bănuit de infracțiune, supune cauza fără nici o excepție și fără întârziere nejustificată autorităților sale competente să exercite acțiunea penală. Aceste autorități hotărăsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav potrivit legilor acestui stat.

Articolul 8

1. Statele contractante își acordă întrajutorarea judiciară cea mai largă posibil în materie penală în orice procedură referitoare la infracțiunile vizate la art. 1 sau 2. În toate cazurile, legea aplicabilă în ceea ce privește asistența mutuală în materie penală este aceea a statului solicitat. Totuși, întrajutorarea judiciară nu va putea fi refuzată pentru singurul motiv că se referă la o infracțiune politică sau la o infracțiune conexasă, la o asemenea infracțiune ori la o infracțiune inspirată de mobiluri politice.

2. Nici o dispoziție din prezenta Convenție nu trebuie să fie interpretată ca implicând o obligație de acordare a întrajutorării judiciare, dacă statul solicitat are temeiuri serioase să creadă că cererea de asistență, motivată printr-o infracțiune la care se referă art. 1 sau 2, a fost prezentată în scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pentru considerente de rasă, religie, naționalitate sau opinii politice ori că situația acestei persoane riscă să fie agravată datorită unuia sau altuia dintre aceste considerente.

3. Dispozițiile tuturor tratatelor și acordurilor de asistență judiciară în materie penală, aplicabile între statele contractante, inclusiv Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, se modifică, în privința relațiilor dintre statele contractante, în măsura în care sunt incompatibile cu prezenta Convenție.

Articolul 9

1. Comitetul European pentru Problemele Criminale al Consiliului Europei urmărește executarea prevederilor prezentei Convenții.

2. El înlesnește, dacă este necesar, reglementarea amiabilă a oricărei dificultăți care s-ar ivi în executarea Convenției.

Articolul 10

1. Orice diferend între statele contractante, referitor la interpretarea sau aplicarea prezentei Convenții, care nu a fost rezolvat în cadrul paragrafului 2 al art. 9, va fi supus arbitrajului, la cererea uneia dintre părțile în diferend. Fiecare dintre părți va desemna câte un arbitru, iar cei doi arbitri vor desemna un al treilea arbitru. Dacă, în termen de 3 luni de la cererea de arbitraj, una dintre părți nu a procedat la desemnarea unui arbitru, acesta va fi desemnat, la cererea celeilalte părți, de către președintele Curții Europene a Drepturilor Omului. Dacă președintele Curții Europene a Drepturilor Omului este resortisant al uneia dintre părțile în diferend, desemnarea arbitrului va fi de competența vicepreședintelui Curții sau, dacă vicepreședintele este resortisant al uneia dintre părțile în diferend, celui mai vechi dintre membrii Curții care nu este resortisant al uneia dintre părțile în diferend. Aceeași procedură se va aplica în cazul în care cei doi arbitri nu se vor putea pune de acord asupra alegerii celui de-al treilea arbitru.

2. Tribunalul arbitral va hotărî după procedura sa. Hotărârile sale vor fi luate cu majoritate de voturi. Sentința sa va fi definitivă.

Articolul 11

1. Prezenta Convenție este deschisă semnării statelor membre ale Consiliului Europei. Ea va fi ratificată, acceptată sau aprobată. Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare vor fi depuse la Secretarul general al Consiliului Europei.

2. Convenția va intra în vigoare după 3 luni de la data depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare, de acceptare sau de aprobare.

3. Convenția va intra în vigoare, față de orice stat care o va ratifica, o va accepta sau o va aproba ulterior, după 3 luni de la data depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aprobare.

Articolul 12

1. Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aprobare, să desemneze teritoriul sau teritoriile cărora li se va aplica prezenta Convenție.

2. Orice stat poate, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aprobare sau în orice alt moment următor, să extindă aplicarea prezentei Convenții, prin declarație adresată Secretarului general al Consiliului Europei, la orice alt teritoriu desemnat în declarație și pentru care asigură relațiile internaționale sau este abilitat să stipuleze.

3. Orice declarație făcută în virtutea paragrafului precedent va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat în această declarație, prin notificare adresată Secretarului general al Consiliului Europei. Retragera va avea efect imediat sau la o dată ulterioară precizată în notificare.

Articolul 13

1. Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare sau de aprobare, să declare că își rezervă dreptul de a refuza extrădarea în legătură cu orice infracțiune enumerată în art. 1, pe care o consideră ca o infracțiune politică, ca o infracțiune conexasă la o infracțiune politică sau ca o infracțiune inspirată de scopuri politice, cu condiția ca el să se angajeze că va lua în considerare în mod corespunzător, în momentul calificării infracțiunii, gravitatea deosebită a acesteia, mai ales dacă:

a) a creat un pericol colectiv pentru viața, integritatea corporală sau libertatea persoanelor; sau

b) a adus atingere unor persoane străine de mobilurile care au determinat-o; ori

c) s-au folosit mijloace crude sau perfide pentru comiterea ei.

2. Orice stat poate să retragă, în total sau în parte, o rezervă pe care a formulat-o în temeiul paragrafului precedent, prin mijlocirea unei declarații adresate Secretarului general al Consiliului Europei și care va avea efect de la data primirii ei.

3. Orice stat care a formulat o rezervă în temeiul paragrafului 1 al acestui articol nu poate să pretindă aplicarea art. 1 de către un alt stat; totuși el poate, dacă rezerva este parțială și sub condiție, să pretindă aplicarea acestui articol în măsura în care a acceptat-o și el însuși.

Articolul 14

Orice stat contractant va putea să denunțe prezenta Convenție, adresând o notificare scrisă Secretarului general al Consiliului Europei. O asemenea denunțare va produce efect imediat sau la o dată ulterioară precizată în notificare.

Articolul 15

Convenția încetează să producă efecte față de orice stat contractant care se retrage din Consiliul Europei sau care încetează să-i mai aparțină.

Articolul 16

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale Consiliului;

- a) orice semnătură;
- b) depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare sau de aprobare;
- c) orice dată de intrare în vigoare a prezentei Convenții potrivit art. 11 al acesteia;
- d) orice declarație sau notificare primită în aplicarea dispozițiilor art. 12;
- e) orice rezervă formulată în aplicarea paragrafului 1 al art. 13;
- f) retragerea oricărei rezerve făcute în aplicarea paragrafului 2 al art. 13;
- g) orice notificare primită în aplicarea art. 14 și data când denunțarea va produce efecte;
- h) orice încetare a efectelor Convenției în aplicarea art. 15.

Drept pentru care, subsemnații, legal autorizați în acest scop, au semnat prezenta Convenție.

Încheiată la Strasbourg, la 27 ianuarie 1977, în limbile franceză și engleză, ambele texte având aceeași valabilitate, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei va comunica fiecărui stat semnatar câte o copie certificată pentru conformitate de pe acesta.